

Ahogy újra felegyenesedett, hirtelen meglátta Kókuszt, ahogy közeledik felé a fák között, fogaival óvatosan tartva egy nagy, piros zsáknak a száját. Hatalmas és nehéz volt a zsák, de a kiskutya minden erejét összeszedve húzta és vonta maga után.

— Hát megtaláltad a leesett puttyonyomat!/? – kiáltott fel az apó örömeiben. – Nagyon ügyes kiskutya vagy! Neked köszönhetően nem marad el idén sem a karácsony!

- Nézzük csak, ezen könnyen segíthetünk – mondta Kókusz. – Mit szólnál ahhoz, ha Dió lenne a neved? Hiszen az első találkozásunk alkalmával jól fejbe dobtál egy kemény dióval. Sőt! Többel is. A cicának tetszett ez a név, abbahagyta a sírdogálást, és hálásan pislogott Kókusz kutyára.
- Na, gyere utánam, Dió cica! – vakkantott felé Kókusz vidáman.
- Hova megyünk megint? Még vizes a bundám. És éhes is vagyok, meg fáradt! – válaszolta Dió cica.

A vacsora szó hallatán Dió cica buzgón bólogatni kezdett, Kókusz kutya pedig megnyalta a szája szélét. A hazafelé tartó úton már nemcsak Kókusz és Szofi ugráltak bele a pocsolyákba, hanem Dió cica is vidáman csatlakozott az ugrabugráláshoz. Kókusz örült, hogy Szofi már nemcsak az ő szeretett kis gazdája, hanem Dió cica gazdija is. Tudta, hogy hármásban még kalandosabb lesz az élet, és ezentúl akkor sem fog unatkozni, ha Szofi óvodában van, mert Dió cicával együtt vidáman fogják tölteni a várakozás idejét is.